DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
7. maj 1992 *

I sag C-70/91 P,

Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved direktør Arthur Alan Dashwood og Jorge Monteiro, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos vicedirektør Xavier Herlin, Den Europæiske Investeringsbank, 100, boulevard Konrad Adenauer,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 14. december 1990 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-75/89, Brems mod Rådet, hvorunder der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen er:

Anita Brems, tjenestemand i Rådet for De Europæiske Fællesskaber, Relegem (Belgien), ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener, som har påstået appellen forkastet i det hele,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, F. A. Schockweiler, og dommerne G. F. Mancini, C. N. Kakouris, M. Diez de Velasco og J. L. Murray,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe,

* Processprog: fransk.

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 10. januar 1992,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 19. februar 1992,

afsagt følgende

Dom

1 Ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 14. februar 1991 har Rådet i medfør af artikel 49 i statutten for EØF-Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i statutten for EKSF-Domstolen og statutten for Euratom-Domstolen iværksat appel af den af Retten i Første Instans den 14. december 1990 afsagte dom (sag T-75/89, Brems mod Rådet, Sml. II, s. 899), for så vidt Retten herved gav Anita Brems medhold i hendes påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 29. november 1988, hvorved det blev afslået at ligestille hendes søn med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt.

2 Til støtte for appellen har appellanten fremsat følgende tre anbringender:

a) Ved sit første anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har anlagt en fejlagtig fortolkning af artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«). Appellanten anfører, at Retten har baseret sig på en bogstavelig fortolkning af udtrykket »enhver person«, som hverken tager hensyn til ordningen i artikel 2 som helhed og formålet hermed eller til, at en ligestilling i henhold til stk. 4 har karakter af en undtagelse. Appellanten gør herved navnlig gældende, at havde fællesskabslovgiver villet indføre en regel om børnetilskud i et fjerde tilfælde på de i artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten fastsatte vilkår, ville der være blevet indført en udtrykkelig bestemmelse herom.

b) Ved sit andet anbringende har appellanten gjort gældende, at der er sket en forkert anvendelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling. Appellanten har ikke gjort sig skyldig i nogen tilsidesættelse af dette princip, idet de kategorier af personer, som efter Domstolens praksis eller Rådets afgørelse af 15. marts 1976 om vedtagelse af de almindelige gennemførelsesbestemmelser for artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten (herefter benævnt »de almindelige gennemførelsesbestemmelser«) har opnået en ligestilling i henhold til artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, opfyldte de samme aldersbetingelser som dem, der i henhold til artikel 2, stk. 3, gælder for børn, over for hvem der består forsørgerpligt.

c) Ved sit tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har anlagt en fejlagtig vurdering af de almindelige gennemførelsesbestemmelser. I sin dom har den set bort fra, at de i de almindelige gennemførelsesbestemmelser fastsatte øvre og nedre aldersgrænser ikke alene har til formål at præcisere indholdet af begrebet »enhver person«, men også at understrege, at en ligestilling har karakter af en undtagelse. Den fastsatte begrænsning er udtryk for det skøn, som ansættelsesmyndigheden ved Rådet har anlagt med hensyn til, hvornår der foreligger et sådant undtagelsestilfælde.

3 Hvad nærmere angår parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Det første anbringende

4 Det bemærkes om dette anbringende, at det fremgår af ordningen efter artikel 2 i bilag VII til vedtægten, at en tjenestemand kan opnå børnetilskud i to tilfælde.

5 Artikel 2, stk. 3 og 5, omhandler således det tilfælde, hvor der for et barn af en tjenestemand altid foreligger en ret til børnetilskud, idet disse bestemmelser opstiller en formodning om, at børn som nævnt i bestemmelserne rent faktisk forsørges af den pågældende tjenestemand, når blot den betingelse er opfyldt, at der er tale om et barn, som er mindreårigt eller under uddannelse, eller som lider af en sygdom eller af vedvarende svagelighed.

6 Hvad derimod angår artikel 2, stk. 4, indeholder denne bestemmelse hjemmel til undtagelsesvis med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, at ligestille enhver person, over for hvem tjenestemanden efter lovgivningen har forsørgerpligt, såfremt denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for tjenestemanden, hvilket sker ved en særlig og begrundet afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden på grundlag af dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis. Dels kræves det efter denne bestemmelse således, at den pågældende tjenestemand dokumenterer, at de to i bestemmelsen fastsatte betingelser er opfyldt, dels overlader bestemmelsen ansættelsesmyndigheden en vis skønsbeføjelse med hensyn til vurderingen af de omstændigheder, der konkret påberåbes til støtte for den pågældende ansøgning om en ligestilling.

7 Artikel 2, stk. 3 og 5, omfatter således ikke alle de tilfælde, hvor tjenestemanden kan opnå børnetilskud. Formålet med artikel 2, stk. 4, er nemlig netop at skabe grundlag for, at en person kan ligestilles med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, i andre tilfælde, hvor tjenestemanden rent faktisk må forsørge den pågældende, når denne person hverken er tjenestemandens mindreårige barn, myndige barn under skole- eller erhvervsmæssig uddannelse eller syge eller svagelige barn, men medfører de samme udgifter for tjenestemanden som sådanne børn.

8 Det følger heraf, at artikel 2, stk. 4, ikke kan fortolkes således, at det er udelukket at ligestille personer, der forsørges af en tjenestemand, når disses forhold er andre end de i artikel 2, stk. 3 og 5, omhandlede.

9 Det bemærkes endvidere, at børnetilskud ligesom skattefradraget for børn, over for hvem der består forsørgerpligt, har et socialt sigte (jf. Domstolens dom af 27.11.1980, forenede sager 81/79, 82/79 og 146/79, Sorasio-Allo mod Kommissionen, Sml. s. 3557) og er begrundet i de udgifter, der er en følge af det aktuelle og utvivlsomme behov, som er knyttet til barnet og den omstændighed, at det rent faktisk forsørges af den pågældende.

10 Den karakter af en undtagelse, som en ligestilling med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, udgør, indebærer således, at det i hvert enkelt konkret tilfælde kan fastslås, hvorvidt de sociale hensyn, der ligger til grund for en

ligestilling efter artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten, tilsiger, at der sker en tilkendelse af de pågældende tilskud. Denne karakter af en undtagelse indebærer derimod ikke, at børn af tjenestemænd eller af disses ægtefæller under alle omstændigheder er udelukket fra anvendelsesområdet for artikel 2, stk. 4.

11 Det er herefter med føje, at Retten i præmis 24 og 25 i den appellerede dom har lagt til grund, at da formålet med artikel 2, stk. 4, »er at give ansættelsesmyndigheden mulighed for i ganske særlige tilfælde at bistå tjenestemænd, der som følge af en lovbestemt forpligtelse har betydelige udgifter«, må det, »når henses til den forskellige beskaffenhed af ansættelsesmyndighedens beføjelser efter henholdsvis bilagets artikel 2, stk. 3 og 5, og artikel 2, stk. 4, og til den generelle karakter af den i sidstnævnte bestemmelse anvendte formulering ... antages, at fællesskabslovgiver ikke har haft til hensigt fra anvendelsesområdet for artikel 2, stk. 4, at udelukke børn, der ikke opfylder de i artikel 2, stk. 3 og 5, fastsatte betingelser for ret til børnetilskud, med den ene begrundelse, at der er tale om tjenestemandens eller dennes ægtefælles i eller uden for ægteskab fødte eller adopterede barn, jf. artikel 2, stk. 2«.

12 Det første anbringende kan herefter ikke lægges til grund.

Det andet og det tredje anbringende

13 Det bemærkes indledningsvis, at appellanten ved sit andet og sit tredje anbringende i det væsentlige har gjort gældende, at Retten har anlagt en fejlagtig vurdering af de almindelige gennemførelsesbestemmelser, idet den navnlig med urette har antaget, at artikel 3 og 7 var retsstridige, fordi der heri fastsættes nedre og øvre aldersgrænser for personer, som kan ligestilles med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt.

14 De to anbringender bør derfor behandles under ét.

15 Ved vurderingen af disse anbringender må det fremhæves, at artikel 3 og 7 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser — ved at fastsætte nedre og øvre aldersgrænser for personer, som kan ligestilles med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt — fra anvendelsesområdet for artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten udelukker enhver person, der har en alder, som ligger mellem de ved de nævnte bestemmelser fastsatte aldersgrænser, også selv om der er tale om en person, over for hvem tjenestemanden har en lovbestemt forsørgerpligt, og hvis underhold medfører betydelige udgifter for tjenestemanden, jf. artikel 2, stk. 4.

16 Artikel 3 og 7 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser indebærer derfor ikke alene, at anvendelsesområdet for en vedtægtsmæssig bestemmelse begrænses, men også, at ansættelsesmyndigheden ikke i overensstemmelse med den pågældende bestemmelse kan udøve sine skønsmæssige beføjelser i de konkrete tilfælde.

17 Det bemærkes endvidere, at artikel 3 og 7 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser undergraver målsætningen med artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten, som tilsigter generelt at tage højde for situationer, hvor en tjenestemand ikke kan støtte ret på artikel 2, stk. 3 og 5, selv om vedkommende faktisk må forsørge en person, der dermed medfører betydelige udgifter af tilsvarende art for tjenestemanden.

18 Følgelig har Retten ikke tilsidesat fællesskabsretten ved i den appellerede dom at lægge til grund, at artikel 3 og 7 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser var retsstridige.

19 Det andet og det tredje anbringende kan herefter heller ikke lægges til grund.

20 Da ingen af appellantens anbringender kan lægges til grund, vil appellen i det hele være at forkaste.

Sagens omkostninger

21 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part af betale sagens omkostninger. Appellanten har tabt appelsagen og bør derfor dømmes til at betale dennes omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler appelsagens omkostninger.

Schockweiler Mancini

Kakouris Diez de Velasco Murray

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. maj 1992.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

F. A. Schockweiler
Formand for Sjette Afdeling